

På Hammarby dansbana strök TSK-arnas tipspenjjar med

Tunafors Sportklubb satte igång med den första tipstävlingen i Sverige. De var 1926 (alltså åtta år innan hanteringen blev legaliserad och döpt till Tipstjänst). Det var på vippen att föreningen gått förlustig de influerna slantarna. Nu blev det till slut skungl nåd till lättnad inte mist för ansvarige "Noa" Andersson, som i annat fall fått skaka galler.

De där tusenlapparna man hade på kistbotten ville en del medlemmar förränta på lämpligt sätt. På årsmötet 1927 kom ett förslag upp att man fick till förvärva Hammarby dansbana. Georg Rothelius argumenterade emot och talade om vågspel. Men den gången lyssnade inte klubbkompisarna till honom. Köpet klubbades.

"Rotte" fick rätt. Allt tipsguld strök med och mer till. När man dansat några somrar i TSK-arnas regi var läget rent ekonomiskt det sämsta i annalerna.

Men vi skall väl inte gå händelserna i förväg utan börja 1920, då Hammarby dansbana för första gången annonserar om en tillställning, en gökotta på midsommarafon. Fortsättning följde sedan tom 1926. Påföljande år verkar det som om verksamheten låg nere.

1928 kom TSK in i bilden. Ägaren, som hette Abrahamsson, sålde till rimligt pris, eller 5 000 kr. Idrottspojarna var ambitiösa, jobbade utan tanke på annan vederlag än en eller annan dricka och införskrev artister (t ex vis- och kuplettsångaren Johnny Alm från Gävle). En tid spelade det från

Musikanter och andra på Hammarby dansbana på 20-talet. Mannen med feleen längst till vänster kan skrivaren till nöds identifiera som f d vaktmästaren på FOLKET, hedersmannen Ake Olsson.

Nog fick TSK-arna knoga vid Hammarby dansbana! Man byggde tak över rotundan, rustade och stod i. Svårjobb. var del i alla stycken, bl a fick man bära allt vatten. Här har vi ett gäng vattumän: längst till vänster polospelaren Sven Karlsm-Weltén och bredvid honom eldsjälén Harald Johansson. Han som lutar sig mot flaskan heter Ragnar Karlsson.

Frimurarhotellet kända David Peltz-kapellet dansmusik.

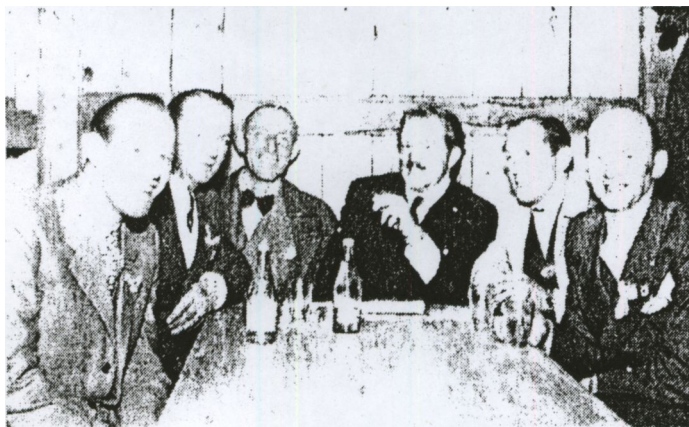
Trots envisa ansträngningar tunnade publiken ur och därmed inkomsterna. Vad

berodde det nu på. Frågan må gå till "Lill-Collan" Soldin, som var med och jobbade.

— Ja, konkurrensen fanns där från andra dansbanor. Jag tror emellertid att vi klarat biffen, om vi struntat i att köra även på söndagarna. Det blev ytterligare utgifter för musik och personalens bussresor. Till slut hade vi försvarliga skulder till tidningarna och bryggeriet. Efter tre års mödor var vi tvungna att slå igen och erkänna bakslaget.

Primus motor bland våra grabbar i Hammarby var Harald Johansson. Han var outtröttlig och optimist in i det allra sista. Till slut bringades även han resignera.

Den enda behållningen var virket, som vi forslade till vår fotbollsplan "Highbury". Bräderna räckte till en omklädningspaviljong. **KAWÉ**

Ett par decennier efter Hammarby-epoken var Tunafors Sportklubb lyckosammare so?r. arrangör i nöjesbranschen.

— På bilden ses en sextett inblandade: från vänster Stig Lindahl, Charles Soldin, Eric Normelli (markägare), skådisen och imitatören Rune Halvarsson, Rolf Björklund och Sven Soldin.